

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYŰLEKEZETI LAPJA • 2012. ÁPRILIS XXIII. ÉVFOLYAM 8. SZÁM

A látható és a láthatatlan egyház

Sok vád hangzott már s hangzik el most is az egyház ellen. S fájdalom azoknak, akik becsülik és szeretik az egyházat, nem egyszer igazat kell adniuk a vádaskodóknak.

Íme, itt van az egyház tagjainak: a keresztyéneknek a megoszlása, egymással való elmentése, sőt ellenségeskedése. Itt van azoknak sok egyéb bűne. Paráznaság, iszákosság, csalás, hazugság, önzés és száz meg száz faja a bűnnek megtalálható az egyház falain belül is.

Vajon miért van ez így?

Amikor feleletet keresünk e kérdésre, segítségünkre siet a II. Helvét Hitvallás. Isten igéje alapján rámutat arra, hogy az egyháznak két oldala van: láthatatlan és látható. „Az egyház láthatatlannak is nevezhető, nem mintha az egyházat alkotó emberek volna láthatatlanok, hanem mert szemeink előtt bár elrejtve, de Isten előtt egyedül ismeretes lévén, az emberi ítélőképességet gyakran felülmúlja.” Viszont látható alakjában „néha” „látszólag az egyház majdnem megsemmisül és elenyészik”, mert „Isten igaz ítéletéből igéjének igazságát és a közös hitet, s az igazi istentiszteletet annyira elhomályosulni és megrendülni engedi.”

Mi, amíg itt a földön élünk, csak az egyháznak ezt az emberi szemekkel látható alakját szemléljük az ún. keresztyén egyházakban. S ezeknek a tagjairól helyesen állapítja meg hitvallásunk, hogy „nem mindnyájan szentek, élő és igaz tagok azok, akiket az egyházhoz számítanak. Mert sok képmutató van, akik Isten igéjét külsőképpen hallgatják és a sákramentumokban nyilvánosan résztvesznek és Istent egyedül a Krisztus által segítségül hívni, Krisztusról, mint egyedüli igazságról vallást tenni, Istent tisztelni, a szeretet munkáit gyakorolni és a megpróbáltatások közepette egy ideig türelemmel kitartóknak lenni látszanak, de belsejükben a Lélek igazi megvilágosítása, az igaz hit, a szívbeli tisztaság és a kitartó állhatatosság nincs meg.” „Annakokáért Isten egyházát méltán hasonlítjuk háléhoz, mely mindenféle halat fog, és szántóföldhöz, melyen búza és gyom található.”

Mindez óvjon meg két kísértéstől. Egyfelől attól, hogy többet kívánjunk a látható egyháztól, mint amennyit Isten igéje szerint kívánhatunk. Ne akarjuk a tökéletességre jutott egyháznak minden jellemvonását már itt a földön szemlélni, s ha nem találjuk meg ezeket, ne akarjunk új földi szervezeteket létesíteni és így

Radványi Károly alkotása

„könnyelműen szakadásokat” okozni és keresztelni „az egyházban”. Ne felejtjük el, hogy „minők voltak a galáciabeli és korintusi egyházak az apostolok korában, melyeknél sok és súlyos bűnt ró meg az apostol, s mégis Krisztus szent egyházainak nevezi őket.”

Másfelől óvjon meg attól a kísértéstől, hogy tétlenül szemléljük a romlást az egyház életében. Amíg Krisztus vissza nem jön, addig az egyház nem lesz szeplőtlen, szent és feddhetetlen (Ef 5,27), de addig is törekedni kell erre azzal a bölcs mérséklettel és alázatos szeretettel, amit a II. Helvét Hitvallás ajánl: „Felettebb óvakodnunk kell, hogy időnap előtt ne ítéljünk és ne iparkodjunk kizárni, kárhoztatni, avagy tönkretenni azokat, akiket

IFJ. DR. SZABÓ ALADÁR, 1944

FOLYTATÁSA A 4. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Misszió embertől-emberig

„És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembé... Ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynal.” Lk 24,33-34 „Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki.” Jn 20,18

Beteljesedett az Írás! Megtörtént a csoda! Feltámadt!

Találkozhattak Vele, megjelent a tanítványoknak a sírkertben, a bezárt ajtók mögött, az emmausi úton. A szomorúságban magukba roskadt követők szemei megnyíltak, a hitetlenkedő a szegek helyét is megérinthe, a Feltámadott utána ment a tagadónak is.

A találkozások elindítottak valamit. Valami megváltozott. Megindult a személyes tanúságtétel, a misszió. Nem a nagy, nem a látványos, nem a sok ezer embert megmozgató, hanem a kisléptékű, de mégis nagyon áldásos. Misszió embertől-emberig, ismerőtől ismerősig, testvértől testvérig. Az asszonyok siettek és elmondták a többieknek, az emmausi tanítványok visszafordultak az éjszakába, hogy újságolják a jó hírt.

Olyan tevékenység ez, amelyre nagy szükség van/lenne a mai világban is: újságolni a jó hírt, az evangéliumot, embertől emberig, de ugyanakkor személyre szabottan is, mert ahány ember annyi élettörténet, ahány lélek annyi életézés, gondolkodásmód.

Szükség van erre a személyes bizonyoságtételre. Amikor megélem, megvallom a hitemet a mindennapok forgatagában. Mikor hirdetem vállalom, hogy talákoztam Krisztussal és vele élek. Mikor megosztok valamit a személyes életemben végbement csodából, melyet Isten végzett el bennem vagy általam. Az ilyen bizonyoságtétel nem feltétlen prédikálást jelent, sokszor nem is szavakkal történik, hanem keresztyénységünk hiteles, mindennapi megélése által. Ezt jelenti keresztyénnek lenni, Krisztusi életet élni mindenben és mindenkoron.

A feltámadott Jézussal találkozott tanítványok ezt tették, szaladtak és mondták a többieknek, mit láttak, mit tapasztaltak. Szaladtak és mondták nem kell többé félni, szomorkodni, sírni, mert van feltámadás és az utolsó ellenség a halál is legyőzöttetett.

Akik talákoztak Vele feladatot kaptak, a Missziót, embertől emberig, hirdetni, mondani mindenkinek: Ő él, a sír üres, feltámadt, beteljesedett az ígért.

DÉNES ISTVÁN

FOLYTATÁSA A 8. OLDALON

Órzők a strázsán /5. Mozaik / 6-7. Hogyan engedheti meg Isten? /7.

„Mert a törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról és szívedben hiszed, hogy az isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az igazságra. Mert azt mondja az írás: Valaki hisz öbennem, meg nem szégyenül.” Róm 10,4 és 9-11

A Biblia az Isten emberrel kötött szövetségéről szóló könyv. A bibliás hitű tanítvány beszéde, magatartása is erről az Isten által kezdeményezett szeretet-szövetségről kell szóljon.

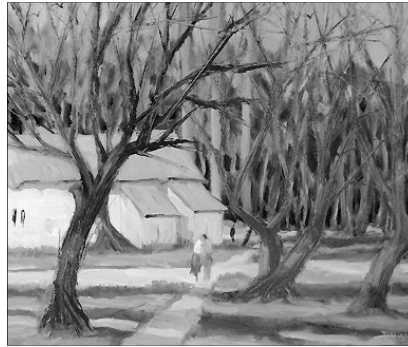
Noha két nagy részből áll a Szentírás, Ószövetségből és Újszövetségből, egy és ugyanaz mindkettőnek üzenete: az egy igaz élő Isten szereti az embert, ezért a Teremtő teremtményével szeretet-szerződést kötött, még bűnbeesése ellenére is. Míg az Ószövetség korában ennek jele a Sínai-hegyen kapott Tízparancsolat volt, addig az Újszövetség korában Jézus Krisztus megváltó halála, a megtörtetett testre és kiontott vére utaló jegyek, a keresztségben, az úrvacsorai közösségben. Az Ószövetség és az Újszövetség nem kétféle igazságról beszél, hanem ugyanarról: a szerető Isten szeretné megigazítani, ismét igazzá tenni az embert. Ószövetségi időben a megigazulás útja az volt, ha az ember tökéletesen megtartotta Mózes törvényét, azaz nemcsak az erkölcsi, hanem a ceremóniális törvényt is. Az ószövetségi kor a cselekedetek általi megigazulást hirdette. Ám ez a tökéletes törvény-megtartás nem sikerült, a legnagyobb igyekezet ellenére sem. Azaz csak Krisztus, mint Isten Fia, töltötte be egyedül, tökéletesen, a Törvényt.

Pál apostol a zsidóknak, a zsidó kultúrán és valláson felnőtt keresztyéneknek

A LÉLEK CSENDJE

Légy készen hitedet megvallani

hangsúlyozza, hogy a Törvényt egyedül Krisztus töltötte be tökéletesen, egyedül ez az igazság vonatkozik a Törvényre, valójában a Törvény általi megigazulás Isten előtt, a mózesi törvény cselekedetei által vallott megigazulás Krisztushoz vezet, Krisztusra utal. Mivel egyedül Krisztus igazsága igazítja meg az embert Isten előtt, fölöslegessé vált az újszövetségi korban a mózesi törvény betartása, hasztalanok, inkább akadályok az Istennel való kapcsolatban azok a ceremóniák, szertartások, amelyeket csak addig és azért kellett végezni, megtartani, hogy fennmaradjon a Krisztus-várásban a Rá utalás, a messiásra való mutatás. Miután Krisztus mindhalálig, halálával is betöltötte Isten igazságát, a Krisztusba vetett hit igaz-

Tolnay Tibor: A gyaraki erdőben

ságáról beszélhetünk. A hit igazsága, amely a kizárólag Krisztusban elnyert megigazulást mondja ki, az ószövetségi Tízparancsolat és erkölcsi törvények alapján áll, eltörölve tehát a cselekedetek, a ceremóniák általi megigazulás lehetőségét. Az újszövetségi korban ezért nem a mózesi szertartásokat kell megtartani, nem ezekről kell beszélni, hanem a Krisztus-hit igazságáról kell beszélni, a „hit beszédét” kell prédikálni.

Pál határozottan kijelenti: ha te szavaiddal megvallood azt, hogy Jézus a te szíved Ura, ha te szívedben hiszed, hogy az Atya-Isten Őt feltámasztotta, akkor te biztosan megtartatol, és átmentél az örök életbe. Azért vagy igaz ember, mert hiszed, hogy Isten szeret téged Krisztus által, irgalmas hozzád Krisztusban.

Gyülekezeteinkben sok alkalom van arra, hogy akár egyen-egyenként, akár közösen megvalljuk szóban hitünket, vagy tetteinkkel, szolgálatunkkal kifejezzük Krisztus-hitünket. Anyák napján, konfirmációkor, Pünkösöd ünneplésekor, betegágyaknál, úrvacsorai közösségben... Élünk-e az Istentől kínált lehetőségekkel? Szívükből fakad-e szó, tett? Milyen hitet rejteget szívünk, forrásvízként hat, vagy álló-víz, pocsolásodó víz, elsekélyesedő folyóvíz benyomását kelti?

Tanítványként légy kész arra, hogy bármikor és bárhol valld meg hitedet.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

HISZEM ÉS VALLOM

Felvidul a lélek

A 90-es évek elején, amikor kapcsolatba kerültem a cserkészzel, nagyon hamar megértettem, hogy ez valóban egy önkéntes, politikamentes ifjúságnevelő mozgalom, amely mindenki számára nyitott származástól, nemtől, társadalmi és vagyoni helyzet-től, valamint felekezettől függetlenül. Nagyon hamar megszerettem, legfőképpen a céljai, alapelvei és nevelési módszerei miatt. Fogadalmam ma is gyakran eszembe jut, hogy híven teljesítem kötelességeimet, melyekkel Istennek, hazámnak és embertársaimnak tartozom.

A Káté harmadik része szól arról, hogy mi, mintegy kétmilliárd keresztyén ember mivel tartozunk Teremtőnknek mindazért, amit naponta kapunk Tőle. Ezt, a mi köszönetünk kell fémjelezzze, hisz a jóért csak jóval lehet fizetni, a vett jótéteményt mindig illik meghálálni. Amint azt Medve Imre közel másfélszáz évvel ezelőtt írta erről „a háladatosság oly erény, melyet inkább érezni, mint értelmezni lehet. Hálálval tartozunk az Istennek, kitől mindent vettünk; ő az, kire

minden tetteink és gondolatainknak irányulniuk kell, mert ő létünk első forrása és végcélunk. Hálás köszönetünket iránta nem tanúsíthatjuk másképp, mint ha őt szeretjük, akarátának hódolunk és magunkat tökéletesen reá bizzuk.”

Erről a háladatosságról szól a *Heidelbergi Káté 86. kérdése*: *Miért kell jót cselekednünk, ha a mi nyomorúságunkból minden mi érdemünk nélkül, kegyelemből, Krisztus által váltattunk meg? Azért, mert Krisztus, miután minket az ő vérével megváltott, egyszerűen meg is újít minket az ő Szentlelkével a maga hasonlatosságára, avégre, hogy sok jótéteményéért Isten iránt való hálánkat egész életünkkel megmutassuk és őt dicsőítsük. Ezenkívül azért is, hogy a magunk igaz hite felől annak gyümölcséből bizonyosak legyünk. Végül pedig, hogy a mi istenfélő életünkkel embertársainkat is megnyerjük a Krisztusnak.*

Egyik elmélet szerint Istennek háromféleképpen lehet engedelmesskedni: *félelemből* attól tartva, hogy Isten minden apró botlásomért megbüntet *érdekből*, bizakodva abban, hogy Isten minden pozitív cselekvésemért tízszer annyit is visszaad, illetve *szeretetből*, ami az igazi és tagadhatatlan. Vagyis azért járok templomba, mert odavisz

a szívem! Szeretem Istent, mert Fiát is feláldozta értem és úrvacsorakor valóban átérzhetem, hogy mennyire szeretett engem Jézus, amikor meghalt az én bűneimért is. Azokért, amikről tudom, hogy általuk Krisztus akarata ellen cselekszem, naponta! Pedig tudom, hogy Ő mindent megtett értem, hisz nem aranyon vagy ezüstön, hanem az ő drága vérében váltott meg, hogy Életem lehessen.

Nagyon fontos: az igazi szeretetünknek mindenben meg kell mutatkoznia. Ebben segít a Szentlelek Istennek köszönetet mondani legjobban mások szeretése által lehet. Így nem leszünk kirakat emberek, hanem tengermély érzésű, tiszta szívű példamutatók. Elvégre mindannyiunk missziója másokat is Hozzá vezetni. Hogyan? Már volt szó róla: gyümölcséről lehet megismerni minden fát! Éppen így az igazi embert is, a cselekedeteiből.

Soha nem késő megtanulni: Az igaz háladatosság a szívükből jövő, szívélyes köszönetnyilvánítás. Amikor az ember Isten kegyére adott válaszként lelki fogékonyságot mutat, a szív boldog, a lélek pedig felvidul.

Boldog a lelked?

ORBÁN LEVENTE

ÜNNEPI MEGEMLEKEZÉS TASNÁDSZÁNTÓN

Nemzedékek élete

Március 18-án, a vasárnap délelőtti istentisztelet keretében megemlékezést tartottunk a 150 évvel ezelőtt épült református templomban: az 1848-49-es hősökre, ugyanakkor a templomépítő és a templom építető ősökre is emlékezve.

Ezen alkalommal a 2Móz 19,5-6a versei alapján **Barabás Attila** helybeli lelkipásztor kihangsúlyozta: amint Izráel népe mér földkőhöz érkezett a Sínai hegy lábához érve, úgy a mai nap is gyülekezetünk számára olyan alkalom, amikor múltat és jelent áttekintünk, de ugyanakkor a jövődőt is Istenre bízunk. Népünk, nemzedékek élete is előttünk van, a templompadokban másfél évszázaddal ezelőtt is ültek, ma pedig mi ülünk itt, akikhez a jelenben is ugyanaz az Isten szól: „... és megtartjátok szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld”. Népünk Isten népe, de akkor lesz a mindennapokban is azzá, sőt a megtartatás népe, ha az Isten útján jár, és azon megmarad nemzedékről-nemzedékre.

Az ünnepi eseményen a helybeli hívek, a leányegyházközség hívei, más felekezetek tagjai, az egyházközségben egykor szolgáló **Paniti Eszter** és **Nagy Róbert** lelkipásztorok, a településről elszármazottak és meghívottak voltak jelen. Az igehirdetést ünnepi műsor követte, amikor is **Barabás Tünde** vallásánárnő irányításával alkalomhoz illő verses-zenés összeállítást hallgathattak meg a templomban lévők.

A templom fennállásának 150 éves évfordulójára és az 1854-1908 között itt szolgáló, néhai Kovács Ferenc lelkipásztor 54 évi tas-

nádszántói szolgálati idejére emlékezve – a templom homlokzati falára elhelyezve –, emléktáblát állítottak a gyülekezet közössége. Ugyanis erre az alkalomra készült el és lett elhelyezve a templom külső falán az a márványtábla, mellyel templomépítő és templom-építető őseinkre emlékeznek a tasnádszántói reformátusok. A templomból kivonulva az ünnepség fontos momentuma volt a frissen elhelyezett emléktáblának a megkoszorúzása, melyre a gyülekezet lelkipásztora, főgondnoka és gondnoka és az egykor itt szolgáló lelkipásztorok kegyeletüket leróva, egyaránt elhelyeztek egy-egy koszorút.

Ezt követően, a templomban a gyülekezet tulajdonában lévő gyönyörű (másfél-

százados, vagy annál is régebbi) úrasztali terítők és klenódiumok is megtekinthetők voltak, majd az ünnepelőket a templom udvarán szeretetvendégségre, míg a meghívottakat és vendégeket ünnepi ebédre invitálták. Léleekben, hitünkben erősödve, mindenki egy erre az alkalomra összeállított egyháztörténeti füzetet és egy bibliajelzőt vihetett magával, ezáltal is emlékezve és emlékeztetve nemcsak a múltra, hanem a ma is minket hívó Istenre és az Ő megtartató kegyelmére.

Köszönjük Istennek nemzedékeket megtartó kegyelmét, köszönet a résztvevőknek, támogatóknak, a főgondnok úr áldozatos munkájának, aki saját költségén állította ezen emléktáblát, és minden támogatónak, a templomos gyülekezetre pedig továbbra is Istenünk megtartó kegyelmét kérjük.

BARABÁS ATTILA lelkipásztor

Az ünnepség koszorúzással folytatódott

Szacsvay Imre szülőföldjén

Március idusát követő vasárnap délután lélekbátorító alkalomra került sor Biharsályi római katolikus templomában. A Nagyürögdhöz tartozó falvak magyar lakói ahhoz a templomhoz zárandokoltak, amelyben annak idején megkeresztelték a falu közelében született gyermekeket, akinek „csak egy tollvonás volt a bűne.”

Fügedi Antal esperes-plébános szeretettel köszöntötte a váradlesi, pósai, biharsályi és nagyvárad-ósi érkezőket. Üdvözölte **Csúry István** püspököt, aki két évtizede lelkipásztorkodik ezen a környéken, valamint **Török László** nagyszalontai polgármestert és ifj. **Bajó János** agrármérnököt, a helyiek lelkes ifjú képviselőjét.

Csúry István a 124. zsoltár néhány versére építette beszédét. Megemlékezett a nagyvárad-olaszi templom ökömenikus istentiszteletéről, ahol szintén szembesültek azzal a kérdéssel, hogy a magyar nép

akkori 12 pontos kívánsága után, itt az ideje, hogy rákérdezzenek Istenre, vajon neki mi lenne a kívánsága a magyar nemzetből. A püspök azzal a reménységgel csatlakozott a zárandokokhoz, hogy Szacsvay áldozatát megértve ebben a térségben többet fognak tenni a már alig 5 százalékot kitevő magyarságért. Örömet fejezte ki, hogy az itt lakók javítani akarnak körülményeiken, és fiatal vállalkozó szellemű ifjút javasolnak a helyi önkormányzat valamely felelős tisztségére.

Török László, a megyei RMDSZ képviseletében bátorította a zsúfolásig megtelt templom közösségét. Beszélt a hajdani márciusi szabadságharcosok lelkületéről, és annak csodájáról, hogy máig él és hat ez a magyar vágy, amely megteremkenyíti a jövődőt is. A célt látnunk kell és láttatnunk másokkal is, és akkor semmi nem állhat a boldogulásunk útjába.

Bajó János, mint Biharsályihoz és Váradleshez egyaránt kötődő mezőgazdasági vállalkozó, Szacsvay Imre életéről és hősiességéről szólt a népes gyülekezet előtt. Kiemelte a forradalmi szellemiség hajtóerejének megbecsülését, amelyre másképpen és más helyzetben nekünk is szükségünk van. Rengeteg feladat vár azokra, akik itt akarnak élni és itt indítják útjukat a következő generációk.

A résztvevők látható örömmel, érzékelhető lelkesedéssel zárták az istentiszteletet, amelyen a Nagyvárad-Ósi gyülekezet ifjúsági kórusa szolgált **Nagy Judit Noémi** zenetanár vezetésével. A szeretetvendégség alkalmával régi és új ismerősök beszélgettek el időszzerű feladataikról, gondokról és örömeikről egyaránt.

Szacsvay Imre minden bizonnyal büszke lenne arra, ha látná, hogy példája révén szűkebben vett hazája is, tőle vett szellemi örökségen, nagy erőfeszítésekkel változtatni kíván a maga javára.

CSÚRY ANIKÓ

Gondolatok a koltói Wass-felolvasásról

„Akkor összeállottunk néhányan magyarok és azt mondtuk: Krisztus az alap, melyen megállhatunk és a szeretet a lánc, mely összeköt minden emberrel a földön és nincsen más alap és nincsen más kötelék. És elhatároztuk, hogy erre az alapra építjük föl népünk jövődjének templomát és ezzel a láthatatlan láncsal fonjuk össze egyetlen családdá a magyart. Mert ez a mi hivatásunk és feladatunk a földön!” (Wass Albert: Az első téglá)

Ennek a hivatásnak a tudatában fogott össze újra a magyarság Miamiól Kézdivásárhelyig, 45 helyszínen, a február 24-én kezdődő Wass Albert-maratonon. Koltó egy volt az öt erdélyi helyszín közül, ahol harmadjára tartottuk meg a felolvasást. Örömmel tapasztaljuk, hogy minden évben nő a résztvevők száma: idén már 47-en kapcsolódtak be olvasóként, és ennél is többen hallgatóként a rendezvénybe. Az olvasók többsége alsó és felső tagozatos diák volt, de középiskolások is részt vettek, valamint idősebb irodalomkedvelők. Legfiatalabb olvasónk az idén egy 3. osztályos diák volt: Kiss Krisztián. Köszönjük a lelkes diákoknak, hogy fontosnak tartották ezt a tevékenységet, kitartottak 25 órán át, hogy nem a televíziózást, az internetezést, a szórakozást választották, hanem Wass Albert, Nyírő

Koltó, a Wass Albert szellemi örökségét népszerűsítő öt erdélyi helyszín egyike volt

„Krisztus az alap, melyen megállhatunk és a szeretet a lánc, mely összeköt minden emberrel a földön”

József, Tamási Aron és a többi nagy szellemóriásunk által kinyilvánított értékeket.

Választásuknak bizonyára megvolt a jutalma, és átélhették az olvasás során, amit Augustinustól idézett Varga Károly esperes: „A hangok beözönlöttek fülembé, szívemre szállt az igazság harmata, és kigyulladtak bennem jámbor, tiszta érzések”. A maratona visszaemlékezve így ír Bencze Nikolett: „Felemelő érzés az, hogy az anyaországi, amerikai, felvidéki, kárpátaljai és erdélyi magyarok egyszerre emlékeznek Wass Albertre. Jó volt ennek a megemlékezésnek a részese lenni.”

A többi olvasó is így érezhette, s ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a rendezvény végén elénekelt kép: a diákok egyre készíttették a felolvasásra szánt részleteket, és csalódottan vették tudomásul, hogy a maratont zárómozanathoz értünk. Nekik üzenjük, hogy jövőre – terveink szerint – újra megszervezzük a felolvasást, bízva abban, hogy egyre többen érzik majd fontosnak, hogy erőt merítsenek őseink kincsét élő hagyatékából.

TAR RENÁTA

A LÁTHATÓ ÉS...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

az Úr nem akar kizárni vagy kárhóztatni, vagy akiket az egyház károsodása nélkül eltávolítanunk nem lehet. Viszont vigyázni kell arra is, hogy míg a hívek szunnyadoznak, azalatt a gonoszok eljövén, kárt ne okozzanak az egyháznak.”

Mindenekfelett pedig vizsgáljuk meg magunkat az Ige fényénél, hogy odatartozunk-e nemcsak a látható egyházhoz, hanem a Krisztus igaz egyházához. Hisz erre ínt minket a mostani ítéletes idők által is.

Mert „a Krisztus igaz egyházával való közösséget oly nagyra becsüljük” hitvallásunk szerint, hogy tagadjuk, mintha élhetnének Isten színe előtt azok, akik az Isten igaz egyházával közösségben nincsenek, hanem tőle elszakadtak... Krisztuson kívül... sehoh sem található biztos üdvösség, következésképpen azt tanítjuk, hogy azoknak, akik élni akarnak, Krisztus igaz egyházától elszakadni nem szabad.” Jaj nekünk, ha mi is azok közé tartozunk, akik miatt méltán vádaskodnak az egyház bírálói és ellenségei! Hisz ezeknek szól elsősorban a fenyegető ige: „Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.” (Zsid 10,31)

WASS ALBERT

Erdélyi hitvallás

Uram, én hiszek Tebenned, egy örök Istenben, és hiszem azt, hogy igazságos vagy, bár emberi elmémvel megérteni nem tudom igazságodnak szörnyű módszerét. Hiszek jóságodban is, bár szemem csak gonoszokat lát, amikor Erdély felé tekint.

Mint Szent Fiadat hajdani időben, ma népemet feszítik keresztre az istenkáromló gonoszok. Júdások árulják el naponta, rongyain martalócok osztozkodnak, s a Nyugat farizeusai szemforgatva fordulnak másfelé, hogy kínjait ne lássák.

Szeretlek, Uram-Isten, a Szentírás parancsa és hitem kívánsága szerint, de szeretem a népem is, Uram, szegény elesett erdélyi magyar népemet, s bocsáss meg nekem, Uram, ha népem felé ma hangosabb, fájóbb, lelkesebb és türelmetlenebb bennem ez a szeretet talán, mint Te feléd.

De lám, Te hatalmas vagy, Uram, mindeneknél hatalmasabb, míg ők szegény bús erdélyi véreim véresen és méztelenül fetrengnek a világod porában, mindenkitől elhagyottan, s bizony önökik ma nagyobb szükségük van az én szeretetemre, mint Teneked, ki Minden Világok Ura vagy.

Azt is tudom, Uram, hogy minden ember egyforma Teelődött, bármilyen nyelven imádkozzon is, vagy káromoljon. Bevallom azonban, hogy az én szívemben elfogultság lakozik, és ma csak az testvérem nekem ezen a földön, aki magyar, s ez mindaddig így lesz, míg a magyar a világmindenség legtestvértelenebb népe, míg minden csizma a magyart rúgja, mindenki a magyart tapossa, addig, Uram, bocsásd meg bűnömöt, más testvérem nekem nem lehet ezen a földön!

(...)

Köszönöm, Uram, hogy kimentettél a pokolból és szabad földre irányítottad tévelygő lábamat.

Köszönöm jóságodat, köszönöm. Igazi, égis fölcseggő háladalt azonban csak akkor hallasz éntőlem, Uram, amikor rab népemen megkönyörülisz s Erdély földjére, magyarok földjére rámosolyogod szabadságod fölkelő napjának áldásos fényét.

Legyen meg a Te akaratod, Uram. De alázatos szívvel megkérek nagyon: legyen már egyszer a Te akaratod jó a magyarnak, áldás, békesség, szabadság, öröm! S legyen már végre egyszer valóban Tied az ország, s ne a gonoszaké, Tied a hatalom, s ne a másokat sárba tipróké, mert bizony, Uram, mindaddig, amíg ez meg nem történik, nehéz lesz elhinnünk, hogy Tied a dicsőség, örökkön-örökké... Amen

ÖRZÖK A STRÁZSÁN

„Hálás vagyok Istennek!”

Ennyi információba csomagolt kísértés nem érte az embereket több ezer éve, mint az utóbbi száz évben, mondja Venter Miklós aradi presbiter, az Aradi Egyházmegyei Presbiteri Szövetség elnöke, a Királyhágómelléki Presbiteri Szövetség főtitkára, aki kertelés nélkül beszél hitre jutásáról, valamint arról, hogy az igaz keresztyénnek könnyű megélni hitét még a nehéz, válságos helyzetekben is, annak nehezebb, aki csak mímeli hitét.

– Kis túlzással a Kálvinctsillag olvasói jobban ismerhetnek, hiszen a kárpát-medencei református magazinban közölt írásokban több személyes vonatkozást is említettél magadról. Honnan indultál?

– Mint köztudott, az elmúlt korszak iparosítási lázában a vidékről nagyvárosba (például Nagyváradra) költöztek igencsak elszakadtak az egészséges gyökerektől, a jó értelemben vett falusi konzervatívizmustól. Így jártak szüleim is, nem tudták átadni a nagyszülőkhöz még meglévő, egyházhoz való ragaszkodást. Így keresztemet meg 1960-ban id. Bottyán Gyula réti lelkipásztor, az akkori szokás szerint, háznál. Az a kevés idő, amit istenfélő nagyszüleimmel töltöttem, pedig túl rövid volt, hogy az iskolában belénk nevelt istentagadást kiegyensúlyozza. Érdekes, hogy visszatekintve gyermek és ifjúságom időszakára, nem találtam senki templomba járó az iskolatársak, szomszédok, barátok, vagy ismerősök között. Úgyhogy konfirmációról nem is hallottam, egészen felnőtt koromig. S bár, a volt premonterei gimnáziumban érettségiztem, az 1970-es évek második felére, már nem maradt semmi a régi iskola szellemiségéből. Egészen 35 éves koromig nem sikerült betölteni azt az űrt (Isten formájú űr, ami mindannyiunkban benne van), pedig sok mindennel próbálkoztam, míg végül Reá találtam.

Most is emlékszem, feleségemnek tett, első istentisztelet utáni kijelentésemről: „tán nem gondolod rólam, hogy én minden vasárnapomat a templomba töltöm?” Szerintem még ő sem gondolta komolyan. De, mint utólag kiderült, Isten másképpen gondolta, és ezért hálás vagyok neki. Később sikerült bepótolni a lemaradást, konfirmációt, egyházi esküvőt, és amiért kiváltképp hálás vagyok Istennek, 2010-ben egyházi szertartáson, 25 év házasság után megújítottuk házastársi fogadalmunkat.

Venter Miklós: a presbiterképzés a lelkület kialakulásában is fontos lehet

– Így már érthető, hogy az említett cikkben az egyházból kerülésed óta tartó lelki megújulásodról is szóltál.

– Mint mondtam, életem első részében, tudatosan nem sok közöm volt Istenhez, de nem voltam azért istentagadó. Mindig is igyekeztem egyfajta erkölcsi normát betartva élni, bár akkor még nem tudtam, hogy ezek a keresztyén élet normáiból gyökereznek. Lehet mondani, hogy szinte ösztönösen a „Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót, a halált és a gonoszt ... válassz azért az életet, hogy élhess mint te, mind a te magod” (5Móz 30,15) ige alapján életem életem addigi szakaszát. Ma már tudom, hogy isteni gondoskodás volt. Mára nyilvánosan felvállalom, hogy megtért embernek érzem magam, és a megtérésem nem hangos, látványos, hirtelen vagy időponthoz kötött egyszeri fellángolás, hanem egy hosszú folyamat, ami még az egyházi életem előtt elkezdődött, és testem haláláig tart, egyszerűbben, „már nem az vagyok, aki voltam”. A megtérésről általában, ameddig nem találják fel a megtérés mértékességét, intek mindenkit, hogy mások megtérését kommentálják vagy netán kételkedjenek benne. Jézus Krisztus az egyedüli aki ezt megítélheti.

– „Az Úr rengeteg lehetőséget ad a szolgálatra” – vallod a Kálvinctsillagban. A te életeredben ez hogyan alakult mindaddig?

– Szerintem Istent szolgálni lehet testben (cselekedetekkel), lélekben (imádsággal), szellemiségben (őseinktől örökölt szellemiség). Már fiatal korom óta, számomra akkor még ismeretlen okok miatt, nagyon hamar a bizalmukba fogadtak ismerősök, ismeretlenek, így hamar egy jó értelemben vett lelki „szemetes láda” lettem. Ez később,

az egyházi munkámban, a lelkigondozásban hasznomra vált. Szívesen foglalkoztam gyermekek táboroztatásával, szórvány látogatással, beletanultam és részt vettem szenvedélybeteg mentőmissziókban, de ugyanúgy szívesen foglalkozom esemény szervezéssel, iratterjesztéssel, mikor mire van szükség. Egyházon kívül is vállaltam szolgálatot, aktív tagja vagyok lakóhelyem egyik sport és kulturális egyesületének, gyermeksport napokat, kirándulást és városnapokat szervezünk, a minden keddi teremfoci mellett. Egy cél van mindig előttem a szolgálatban: alázattal másokat szolgálni (nem kiszolgálni), és nem magamat kiszolgáltatni.

– Egyházi eseményeken töled hallottam a legtöbbet emlegetni a presbiterképzés, és az ehhez kapcsolódó felnőttoztatás fontosságát. Miért tartod mindezt fontosnak, illetve látsz-e mozgást ezen a téren?

– Mint köztudott, a lelkipásztor elsődleges feladata az Ige hirdetése. De egy gyülekezet vezetése nemcsak igehirdetésből áll. Azért tartom fontosnak, hogy a presbiteriumokban olyan felkészült presbiterek legyenek, akikre bizalommal számíthatnak, úgy a lelkipásztor, mint a gyülekezet tagjai, hogy a felmerülő feladatokat „profi szinten” megoldják. Én a presbiterképzést nem csak egyházi vagy szakmai ismeretek akkumulálásaként, hanem inkább egyfajta lelkület kialakulásaként látom fontosnak, egy olyan gondolatmenet elsajátításaként, melynek végén különválasztható a jó a rossztól. És, ha ezután már csak a jót cselekszünk, nyert ügye van a ránkibizottaknak is.

Lassan 10 éve hangsúlyozom a presbiterképzés fontosságát, a Presbiter Szövetség megalakulása óta, rengeteg részeredményt lehet felmutatni, de hiányolom az intézményesített oktatási forma felvállalását azoktól, akik döntéshozatalban voltak, vannak. Minden esetre előrehaladásnak tartom, hogy mára legalább szándéknyilatkozat szinten egyetértés van.

– Nehéz vagy könnyű a 21. században keresztyénnek lenni?

– Ha netán Iránban, Egyiptomban, Kínában vagy Afrikában élnénk, biztos veszélyesebb vagy nehezebb lenne megélnünk keresztyénységünket. De ebben a mi kis Kárpát-medencei bölcsőnkben könnyű megélni őseinktől örökölt hitet. Mondom mindezeket, bár tisztában vagyok vele, hogy ennyi információba csomagolt kísértés nem érte az embereket több ezer éve, mint az utolsó száz évben. Paradox módon a civilizáció fejlődésével együtt fejlődött a bűn és a kísértés is. Az igaz keresztyénnek könnyű megélni hitét még a nehéz, válságos helyzetekben is, annak nehezebb, aki csak mímeli hitét.

TALLÓZÓ

Hogyan engedheti meg Isten?

A 17 évesen egy rosszul sikerült fejesugrás következtében megbénult Joni Eareckson Tada története néhány évtized alatt bejárta a világot. Az elmúlt tíz évben állandó fájdalmi voltak; most, hatvanévesen emlérákkal küzd. A „mai Jóbként” is emlegetett asszony a szenvedés titkáról beszélt a Christianity Today című amerikai keresztyén lap hasábjain. Joni Eareckson Tada a szenvedésről.

Tada, aki több mint harminc könyv szerzője, elmondta: a szenvedésről vallott fel fogása mit sem változott azóta, hogy 2010 júniusában emlérákot állapítottak meg nála. Újraolvasta a Szentírás összes, gyógyulással kapcsolatos szakaszát, és – mint mondja – Isten szavai változatlanok. „Péter apostol szavaira szoktam gondolni: 'Krisztus értünk szenvedett, példát adva, hogy kövessétek nyomdokait' (1Pét 2,21). Ez az út legtöbbször nem csodás isteni közbeavatkozáshoz vezet, hanem oda, hogy közvetlenül társai lehetünk a szenvedésben. Engem valamiképpen még az emlérák is közelebb vitt a Megváltóhoz. Olyan vonásait ismertem meg, amelyekről hat-hét hónapja még nem tudtam.”

A kérdésre, hogy melyek ezek a felismerések, Tada így válaszol: „Rájöttem, hogy amikor Jézus azt mondja: 'aki hisz bennem, ...még nagyobb tetteket visz végbe' (vö. Jn 14,12), ezt nem feltétlenül a csodákra érti, hanem az evangélium terjesztésére. Például amikor Péter apostol szavára ezrek tértek meg. Ez az a 'nagyobb tett', amiről Jézus beszél! A röntgenesek, az ápolónők, az egész kórházi személyzet – mennyi emberrel találkozhattam, akik éheztek és szomjaztak Krisztus! Mióta kiderült, hogy rákos vagyok, lépten-nyomon megkérdezik: 'Hogyan tudja ezt így fogadni, hogyan képes ennyire bízni Istenben, aki ezt megengedte?' És válaszolhatok nekik!”

Hogyan engedheti meg Isten a szenvedést? Amikor ezt kérdezzük – folytatja Tada –, nem vesszük tudomásul, hogy bukott világban élünk, ahol az élet tele van szenvedésekkel. „A szenvedés a bűnnel függ össze. Ahhoz, hogy Isten véget vethessen a szenvedésnek, véget kellene vetnie a bűnnek is, vagyis el kellene tipornia a bűnösöket. Mivel irtalmas, ezt nem teszi meg: vár, nem vet véget a szenvedésnek, hogy még több embert vonhasson Krisztus közösségébe.”

De mi a helyzet az olyan szenvedéssel, amit nem mások okoztak: a természeti csapásokkal vagy akár a mellrákkal, amiről nem tehet? – „Már hogyanne tehetnék? – feleli Tada. – El kellett volna mennem rákszerűsre, és sajnos nem tettem. De bármi okozza is a bajt, saját hanyagságunk, tudatlanságunk, tévedésünk, mások gonoszsága vagy akár egy természeti csapás – mindez Isten mindenekfelett átvilágzó rendelkezése szerint történik. Isten sok mindent nem tart jónak,

például a gerincsérülésemet vagy ezt a da-ganatot, mégis megengedte. Meg is akadályozhatta volna, mint ahogy a gonosztevőket is megakadályozhatná tettük elkövetésében, mégsem tette, de ettől nem szeret kevéské. Az örökkévalóságnak erről az oldaláról nézve kissé homályosabb az akarata, a célja, érthetlenebbek a rendelkezései.”

A kérdésre, hogy mit mondjunk a szenvedő embernek, Tada így válaszol: „Fontos,

Joni Eareckson Tada könyvei magyarul is olvashatók

hogy fogadja meg Isten ígését: forduljon az egyház elöljáróihoz, kenjék meg olajjal, imádkozzanak fölötté, és gyónja meg a bűneit. Velem is ez történt, amikor először beteg lettem: meggyóntam, és megkentek olajjal. Hiszen az élet megy tovább. Lehet imádkozni, gyógyulást keresni, de fontos, hogy a gyógyulásra várva el ne felejtünk élni.”

„Ugyanakkor – teszi hozzá – minden nap készülünk kellene a halálra. A halál nem egy csapásra jön el: mindennap ezer-szer meghalunk. Valahányszor megtagadjuk önző kívánságainkat, a halál árnyékának völgyében járunk, és valahányszor igent mondunk Isten kegyelmére, meghalni tanulunk. Minden esti elalvásunk annak a napnak főpróbája, amikor utoljára fogjuk lehunyni a szemünket, és az örökkévalóság partján ébredünk.”

Végül arra a kérdésre, hogy Jézusnak mely tanítása segít leginkább a szenvedés megértésében, Tada ezt a jézusi felszólítást idézi: 'Ha kezded vagy lábad bűnre visz, vágd le és dobd el! Ha a szemed bűnre visz, vágd ki és dobd el!' (vö. Mt 18, 8-9). „Jézus fontosnak tartja a test épségét, hiszen örömmel gyógyítja a beteg kezeket, lábakat, szemeket, de ezzel azt fejezi ki, hogy a lélek egészsége még fontosabb. Ha valaki gyógyulásról beszél, én is inkább a lelkek gyógyulására szoktam gondolni. Imádkozom, hogy ne legyek lusta az imádságban, a szentírásolvasásban, hogy meg tudjak szabadulni a gögtől, az énközpontúságtól. Ezek a fontosabbak, hiszen Jézus is ezeket tartotta fontosabbnak.” (Forrás: Magyar Kurír)

TOLLVONÁS

Rendületlenül hisz

Ica negyvenkét éves asszony, elárúsító egy élelmi-szer üzletben. Férje János, villanyszerelő. Hol úgy érzi, hogy biztonságban van az állása, hol attól fél, hogy tönkremegy a vállalatuk. Mindazonáltal kitérő szakember, ért a mosógéphez, hűtőgéphez is, a műhelyben megbecsülik. De hát ki tudja?

A gond a húszéves leányukkal van. Két éve érettségizett, nem valami fényesen, de nem is nagyon rosszul. Sajnos, nem jutott munkához. Nem az a gond, hogy nem volt mit emnie. Valószínű, hogy előbb-utóbb talál munkát. Ami a szülők nagy gondja, hogy leányuknak nem sürgős a munka. Nem bánkodik, hogy munkanélküli segélyen van. Nem érzi megaláztatónak, hogy átvegyje a pénzt. Délig lustálkodik, tévét néz, majd csavarogni megy a barátokkal és barátókkal. A szülők, amikor eltávoznak otthonról, még alszik. Amikor hazajönnek – nincs otthon. Amíg iskolás volt, ellátták zsebpénzrel. Most eszébe sem jut, hogy az állami segélyből hozzájáruljon a háztartáshoz.

Ica asszony többször szóvá tette férjének a súlyos helyzetét, de János ilyenkor csak nagyokat legyintett. Sajnálja a leányát, akinek így kell kezdenie az életét. Ica, amikor húsz éves volt, tele volt vágyakkal, tervekkel. Férjhez ment, gyermeket szült és beállt dolgozni. Jogosan attól tart, hogy leánya életéből hiányzik a tervezés, az álmodozás, a kötelességtudás. Tudatában van annak, hogy semmi sem csábít úgy a bűnre, semmi sem ront meg úgy, mint a téletlenség.

Hat hónappal ezelőtt történt, hogy a János vállalatának raktárában, egy hatalmas láda rádólt egyik munkatársára, aki így a láda és a polcok közé szorult. János attól tartva, hogy későn érkezik a segítség, minden erejét összeszedve, a súlyos ládát annyira megemelte, hogy az alápréslt munkatársa kiszabadult. A nagy súly emelése alatt úgy érezte, mintha valami megröppant volna benne, de nem tulajdonított neki túlzott jelentőséget, mert addig azt sem tudta, mi is a betegség. Ezután azonban sajnos, súlyosan megbetegedett.

A teherbírása hétről hétre csökkent. Kezdetben elment néhányszor kivizsgálásra, de hiába minden alaposág és lelkiismerettség, semmi szervi bajt nem találtak az orvosok. Munkahelye elvesztésétől tartva, nem mert tartósabb beteg-állományt kivenni, járt dolgozni tovább, de egyre kevésbé hasonlított hajdani önmagára. A pihenőszabadsága gyógykezelésekkel telt, de állapota csak tovább romlott. A hiába ismételt orvosi kezelések lelkileg is nagyon megviselték. A munkahelyén a munkások, látva elesettségét, munkája nagy részét magukra vállalták. Ők sem akarták, hogy az utcára kerüljön, amiért egyiküket talán a haláltól mentette meg. Mert, ha ma valaki betegen váltik munkanélkülivé, nincs nagy esélye az emberhez méltó életre.

Ma Ica szorgalmas templomlátogató. Rendületlenül hisz leányának jó útra való megtéréseben és férje felgyógyulásában. Vallja: Istennél semmi sem lehetetlen; minden lehetséges a hívőnek. Életigéje az 50. zsoltár 3. verse: „Es hitj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítottak téged és te dicsőítesz engem”.

BÁNYAI LÁSZLÓ

OLVASÓLÁMPA

Dobra – emlékek és élmények

Napjainkban egyre több helytörténeti munka, falu-monográfia készül népünk gazdag múltjának, hagyományainak feltárása és megőrzése céljából, köszönhetően a lelkes lokálpatriótáknak.

A közelmúltban jelent meg Dobra – emlékek és élmények címmel Kallós Anna Mónika tanár és Kurta-Tötös Szabolcs református lelkész szerkesztésében egy hasonló tematikájú, szép kivitelezésű kötet.

A gazdagon dokumentált és illusztrált könyv hű és hiteles képet ad szeretet falujuk múltjáról, jelenéről és meggyőzi olvasóját, hogy megmaradásunk, további gyarapodásunk, fejlődésünk elengedhetetlen feltetele mindezek ismerete.

Méltán nevezhetjük enciklopédikus gazdagságúnak a kötet tartalmát, hiszen megtalálható benne a magyar és egyetemes történelem, az egyháztörténet, a táj- és természetföldrajzi ismeretek helyi vonatkozásai, a demográfiai változások, a társadalmi struktúrák alakulásai, a szellemi és tárgyi néprajz helyi jellegzetességei.

Kiváló és jól áttekinthető a könyv szerkezeti felépítése. A dobrai gyökerű Sógor Csaba református lelkész, az Európa Parlament néppárti képviselője írt a könyvhöz meghatóan szép, lírai hangulatú előszót, az utószót viszont a könyv tudós lektora, dr. Enyedi István írta román nyelven, röviden összefoglalva a kötet tartalmát, pozitívan értékelve a szerzők munkásságát és a dobrai emlékek gazdag néprajzi hagyományait, ma is élő népszokásait, életrealitását, közösségi szellemét.

A tizenhat fejezetből felépülő monográfiába a szerzők beiktattak két, sajnos már elhunyt, elhivatott lokálpatrióta pedagógus – Sipos Jenő és Suhó Zoltán – kéziratának átszerkesztett anyagát, ezzel is gyarapítva a helységről felrajzolt képet. Sipos Jenő A kenderművelés szókinéséről és a dobrai szőlőművelésről írt szakdolgozatot, míg Suhó Zoltán Örökölt közmondásaink és szólásaink című gyűjteményével, illetve Az 1940-es honvédszászló történetével szerepel a kötetben.

Természetesen, a kötet törzsanyagát a címlapon szereplő két szerző, Kallós Anna Mónika és Kurta-Tötös Szabolcs gyűjtötte össze. Kallós Anna Mónika a település bemutatását és gazdag, változatos történelmét írta meg hiteles és nehezen hozzáférhető források, dokumentumok feltárásával. Kurta-Tötös Szabolcs az egyházközség és az iskola történetét tárta fel, minden részletre kiterjedő alaposítással, gazdag levéltári források felhasználásával.

Kallós Anna Mónika ezenkívül több értékes és érdekes tanulmánnyal szerepel a kötetben. Dobra mai élő helynévrendszere című dolgozatából megtudhatjuk, hogy a

A dobrai református templom. Fotó: Sógor András

helység 2242 hektáros összterületén 232 helynév található, melyből 75 belterületi, utca, sikátor szoros, pincesor stb. Egyébként egy külön fejezet szól a dobrai pincékről is. Szép színes felvételeken mutatják be a kőpincéket, régi típusú ásott pincéket, szőlőfeldolgozó eszközöket, hordókat stb.

Említésre méltó Dobra temetőinek jellegzetes sírjeleiről szóló fejezet. Ebből idézzünk: „Dobra temetőjének jellegzetes, hagyományos sírjele a tölgyfából kifaragott művészi értékű fejfa, amit kopfának és gombfának is neveznek. Sajátossága az antropomorfon eredetű tagolás, amely szabványyszerű ősi jellegű motívumokat őriz. Két változata ismert (...) a férfiaknak tulipánoskalapos, a nőknek kendős-kontyos faragás-mintákkal készítették. 2005-ban az Ócska és az Új temetőben 350 darab fejfa állott még.”

Nem térhetünk ki az Árpád-kori település, ősi magyar falu (első írásos említése 1213-ból a Várad Regestrumban) monográfiájának minden részletére, így azzal a kíváncsisággal zárjuk ismertetőnket, hogy jusson el ez az értékes könyv minél több olvasóhoz – akár egyházi könyvtárakon keresztül is –, mert mindenki sokat nyer olvasásából: honismeretről, lokális értékek megőrzéséről.

KUPÁN ÁRPÁD

DUPLA MOZAIK. Kedves Olvasóink! Nem csupán a számos megjelenésre váró írás – jegyzet, könyvismertető, karikatúra, anekdota, külmisziói és magyarságtörténeti sorozat, olvasói levelek, tallózó, stb -, de olvasóink szóbeli visszajelzései is azt mutatják, a Mozaik oldal, azaz a 7. oldalon található „színes szöftes” sokak kedvenc rovata. Tény: e rovat írásai és műfajai várnak a legtöbbet megjelenésre, esetenként 2-3 vagy ennél több hónapot. A lapszerkesztésbe időnként a kísérletezés is befér, jelen számunkban két oldalon olvasható Mozaik rovatunk. A szerk.

Nepáli naplójegyzetek

Egy kupica

Santos pásztorral találkoztunk. Az a szokás Nepálban, hogy az idősebb ember kezét a fiatalabb megfogja és finoman a homlokához érinti. Ez jelenti azt, hogy a fiatal tiszteli az idősebbet. Ez jelent áldást is egyben a fiatalabb ember számára az idősebb ember részéről.

Miután beléptem Santos pásztor házába, a 75 éves idős ember megfogta a kezem és a homlokához érintette. „Ezt nekem kellett volna megtennem!” - sóhajtottam fel. Amikor viszonzni próbáltam, nem engedte. Elmondta, hogy 1900 évek elején David Walter misszionárius érkezett a faluba.

Letelepedett és megtanulta a nyelvet, majd Isten Igéjét kezdte hirdetni a faluban. A kham magyarok rá se hederítettek. Egy alkalommal, amikor a falu lakói pálinkát ittak, David is megívott velük egy kupicával. Ettől a pillanattól másképpen néztek a falu lakói Davidra. – mesélte nevetve Santos pásztor. Attól a pillanattól kezdve meghallgatták David mondanivalóját – mondta. Így tértem meg én is – közölte.

Santos pásztor az 50-es években tért meg és azóta Istent szolgálja. Elülldözte a királyi hadsereg, üldözték a rokonai és a falu lakói, később üldözték a kommunisták, majd a kormány hadserege. „Sokszor megverték nyilvánosan is, börtönbe zártak, de Krisztusba vetett hitemet nem tudták megtörni.” – mondta. Miközben beszélt, az arca ragyogott.

A rather

A családnál ahol laktunk, a férj elment rather vadászni (zergéhez hasonló állat). „Tigrisek vannak a dzsungelben” - mondta a ház asszonya. A helyiek húsba kevert méreggel irtják őket. A tiszteletünkre levágtak egy disznót. Amikor elfogyasztottuk, érezni lehetett a disznó szőrét, a félig sült húst nehezen rágtuk meg.

A tornácán aludtunk, nagyon hideg volt még takaróval is, így az éjszakát bibliaolvasással töltöttem.

Másnap levetítettük a falu lakosságának a Jézus-filmet, közben a rather megrágtá az áhítatos könyveimet...

Kábítószér

Csodálkozva néztek a helybeliek, hiszen itt az utóbbi 15 évben nem fordult meg fehér ember. A falu maoista fennhatóság alá tartozik, így az idegeneket nem szívesen látják itt. Sarló-kalapácsos, piros színű zászlók lengtek a településen.

A falu nagy része egy hindu istent ünnepelet, a gadzsa nevű kábítószér hatása alatt sirtak vagy nevettek, kábultan a földön elnyúlva. Mintha a pokol előcsarnoka lett volna ez a hely.

Másnap az iskolában evangéizáltunk, és a drogtól józanodó szülők is meghallgatták az evangéliumot.

SZABÓ család, Nepál

✿ **NEGYEDÉVI LELKÉSZÉRTEKEZLET NAGYBODÓFALVÁN.** A Temesvári Egyházmegye lelkészi kara, illetve a nagybodófalvai lelképásztor, **Bálint István** és a gyülekezet presbitériumának vendégszeretettel élvezte **Jenei Tamás** kolozsvári missziói előadó-lelképásztor, az idei első negyedévi, márciusban megtartott lelkészértekezlet alkalmából.

Gáll Zoltán lelkészértekezleti elnök, lugosi lelképásztor köszöntő és bevezető szavai után a Jn 3,16-ra építve adta elő mondanivalóját Jenei Tamás *Az evangélizáció, mint igehirdetési forma* címmel. Nem mellékesen jegyezzük meg, hogy az előadás tulajdonképpen egy tudományosan és szakszerűen felépített predikációvázlat volt, a különböző és helytálló magyarázatok lehetőségeivel.

A délután megtartott értekezlet során a lelkészértekezleti elnök mellett **Fazakas Csaba** esperes is ismertette az időszerű adminisztrációs tennivalókat.

A Béga-menti gyülekezet nőszövetségi asszonyai és presbiterei többfogatós estebéddel látták vendégül a jelenlévőket.

MAKAY BOTOND

A lelkészértekezlet résztvevői

✿ **NAGYVÁRADON IS BEMUTATTÁK TÖKÉS ISTVÁN PRÉDIKÁCIÓS KÖTETÉT.** A Sulyok István Teológiai Tudományok Intézete (SITTI) szervezésében március 11-én Nagyváradon is bemutatták **Tőkés István** nyugalmazott teológiai professzor IGE-hirdetés című, predikációkat tartalmazó kötetét. A Nagyvárad-Olaszi református templomban a kötet 96 éves szerzője hirdetett igét. Tőkés István a Mt 11,28-30 alapján arra mutatott rá, hogy Jézus Krisztus megnyugvást hoz mindazok életébe, akik belefáradtak a mindennapok terheinek cipelésébe, és a fáradtság, megterheltség, kilátástalanság nyomorító súlyától szenvednek. A Megváltó nem veszi le a terheket a vállunkról, hanem erőt ad a folyta-

táshoz; lehetőséget ad arra, hogy elviseljük a nehézségeket.

Az igei szolgálat után **Hermán M. János** főszervező, a SITTI igazgatója méltatta a predikációs kötetet és annak szerzőjét, aki – mint elhangzott – „fiatalokat megszégyenítő lelkesedéssel és példamutató elkötelezettséggel tolmácsolja az élő Ige üzenetét a híveknek”. A kötetben szereplő írásokat az éjszakát megtörő fénycsóvához hasonlította, mely bátorítást és reményt hoz a hétköznapiakba.

Tőkés István személyes hangvételű köszöntőjében arra hívta fel a figyelmet, hogy a mai rohanó világunkban a megfáradt társadalom nem becsüli eléggé az igehirdetést. „Számomra a Szentírás az Úr Jézus beszédét jelenti, amelyet úgy kell megérteni, mint egy örök érvényű, fentről jövő üzenetet” – mondotta.

Tőkés István jelen lévő gyermekei közül **Tőkés László** EP-képviselő zárta a felszólalók sorát. Véleménye szerint a predikáció szerény, de még mindig igen népszerű irodalmi forma, mely emberek millióihoz is eljuthat egyszerre.

✿ **SZÓRVÁNY ÉS EGYHÁZ: SZÓRVÁNYTANÁCSKOZÁS KÖRÖSTÁRKÁNYBAN.** Március 10-én szórványtanácskozásra került sor a Bihar megyei Köröstar-kányban. Az MPE és az EMNT által közösen meghirdetett szakmai megbeszélésen **Nagy József Barna**, a rendezvény főszervezője köszöntötte a református egyházköz-ség gyülekezeti termében egybegyűlteket, majd **Szakács Zoltán** helyi református lelképásztor mutatta be a települést, illetve az itt élő reformátusok életét.

Dukrét Géza, a Partiumi Műemlékvédő és Emlékhely Társaság elnöke a Belényesimedece történelmének viszontagságos évszázadait ismertette. **Burian Sándor** ágyai házirosvos előadásában felhívta a figyelmet arra, hogy Arad megye magyarsága, mintegy második „védvonalt”, napjainkban a végleges megsemmisülés útjára lépett. Ezt a „védvonalt” mégsem szabad veszni hagyni, mert akkor a belső erdélyi, ma még tömbmagyarságnak számított vidékek válnak jobban sebezhetővé. **Bartha Mária Zsuzsanna** nagykarolyi unitárius lelkész az egyház és a szórvány kapcsolatáról tartott előadást.

A tanácskozás további részében a résztvevők meglátogatták a magyarremetei Árpád-kori templomot. A Bethlen Gábor Alap támogatásával megvalósuló szórványkonferencia a városfenési tájház megtekintésével zárult.

DSIDA JENŐ

Tekintet nélkül

*Be kell látnunk:
Ha kérdeznék, becsületesen
felelni kell.*

*A harcot becsületesen
fel kell venni,
az úton becsületesen
végig kell menni,
a szerepet becsületesen
el kell játszani,
keményen és tekintet nélkül.*

*A kapuk mögül ebek vicсорognak,
az ablakokból kiköpdösnek
és röhögnek.*

*Száz közbiztonsági gócpont
adja ki az elfogatási parancsot.
Kemény tárgyak zuhognak a fejünkhöz,
súlyos, vérező kövek,
de néha roppan sóhaj is,
szerepet is, rózsa is.*

*És este a tűzhely mellett,
vagy szuronyos zsandárok között
hátrakötött kézzel,
mégis mondogatni kell
a fellebbezhetetlen,
sziklakemény,
erősítő,
vizsgáztató
igét:*

*Krisztusnak és Pilátusnak,
farizeusoknak és vámosoknak,
zsidóknak és rómaiaknak
egyformán szolgálmi
nem lehet.*

1928

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

Te is sokszor találkoztál már a Feltámadott Jézussal, életed folyamán, az elmúlt feltámadás ünnepén, az igében, az igehirdetésben, az úrvacsorai közösségben. Ne felejtsd el mondaní, hirdetni, megélni és továbbadni – Krisztus él és mi is élhetünk már itt a földön is teljes életet Vele. Merd felvállalni a mai világban a Krisztushoz tartozásodat, hívogass másokat is a templomi, gyülekezeti alkalmakra hirdetve ezáltal is a jó hírt.

Az akkori tanítványok megtapasztalták, hogy ebben a feladatban sem hagyja magukra őket a Mester. Ott volt mellettük ígéreteihez híven. A mai tanítványok is – te, én, mi – ugyanezt a támogatást kapják Jézustól, ha vállalják a feladatukat.

Akarjuk! Merjük! Tegyük!